

JUNG KÁROLY

Máglyák Hiroshima után

MEGFIGYELÉSEK ÉS TAPASZTALATOK

*Csomósodnak a fákbán parázsló izotópok,
Lidércfényként csillog a túlvilági láng;
Félrevert harangok, bomlott értelem, ráng
A kitépelt izomköteg – szunnyadó csókok*

*Maradnak örökre átadatlanok. Meg sűrűsödő
Vérrögök a tompuló agyban, az évszázadok
Feneketlen mocsarába hullunk. Csak lázadok
Bár tudom, az esély kevés, a felezési idő*

*Könyörtelen. Az emberöltő ehhez képest csak
Pillanat, legfeljebb a csillagidőnyi ölelés
Mérhető hozzá, egy végtelen szerelem. Kevés
Ide a köznapi lét, minden, mi józan pillanat.*

*Izotóp fertőzte kertemben izzik a félelem,
Csapongnak mindenütt az észvesztett gének;
Mebomlott virágszirmok, szeszínű remények:
Szilvafákon, naspolyafákon iszonyat terem.*

*Hasad a mag ember nem látta ösvények felé,
Kettőződik a mag gyümölcsben, emberfiában.
Bomlott elméjű magzatok készülnek a mában,
Szörnyek indulnak el holnap Isten színe elé.*

*Árokká lazul, szakadéknnyivá válik a rés,
Mert onnan sípol a rossz tudó, meg a huzat.
Bizonytalanná lesz a lépés, lazul a mozdulat,
Koponyámban zúg a halál, s a kétségbeesés.*

Apám

Fejünk fölött hullámzó felhők ké
 Tereli össze a szél – már fönt,
 Az egekben, ahol Isten lakik –
 A kondenzcsíkokat, s a hang,
 Melynek a logika szerint is
 Jönnie kell, majd később következik.
 (Az Úr hangja is onnan jó. Ha jó.)
 Itt lenn, e nyomorult földön,
 Ahol állunk – három elárvult
 Maradék – egy szál gyertya ég.
 Már hervadnak a tegnapi vágott
 Virágok, a nap kiszította az trást,
 Kertem tulipánmezeje is halott.
 Hallod-e még, apám, a föld alatt,
 Hogy robbant szét e kései tavasz,
 Hogy visszhangzik az alig remény,
 A még élőkön, szerte e világon,
 Hallod-e, apám, amit mondanék:
 Hová legyen az ittmaradt maradék,
 Ha marad még: lehet, nem marad.
 S akkor félbeszakad a haza álma.
 Kinek-kinek a halála oly közel,
 Jó, hogy az idegen nem tudja még,
 Mint hullott köddé – itt belül –
 Az a fogcsikorgató bizonyosság,
 S hogy árad, görög, akár a köd,
 Kívül és belül is a félelem.
 (Magam itt már nem lelem.
 Talán menedék lenne a szerelem.)

A teremtésről

A képernyőn inaló lángnyelvek,
 Füstöt és földmélyi izzást
 Lövellő lángoszlopok:
 Így keletkezett a világ –
 Magyarázzák jéghideg okosok.
 A világ keletkezett volna így?
 Ám akkor hol sikkadt el

A teremtés kínja, gyötrelme,
Utána a holtfáradt elpihenés?
Hol maradt akkor az Úr,
Ki addig madárként lebegett,
Akár az űzött, társtalan lélek,
A végtelen tenger ősvize fölött?
S megint hol a segítője?
Ki a világtenger mélyére lebukott,
S hol a markából kicsurgó főveny?
S hol a türelem, a meggyőzés,
Mely végül minden szenvedélyt
Emberszabásúvá öröl, nemesít?
S hol van Isten markában
A lassan kerekedő, duzzadó föld,
Akár a lánykebel – sistergő
Szerelemben – ölelő férfimarokban,
Omfalloszként meredő bimbójával;
S végül az Úr bölcsessége,
Hogy mindent elcsendesít:
Hogy a Földre emberpárt teremt,
És hegyeket és folyókat,
Meg repkedő, meg földön járó
Meg vízben úszó baromállatokat?
A keletkezés jéghideg logikája,
Ridegsége engem már nem lelkesít.
De a teremtés! Akár a nemzés,
Majd a magzatvízben úszó,
Örvendő, növekvő embrió –
Ebben még hiszek, ez még lelkesít.
Isten teremtette világban
Embert teremteni: férfi és nő
Közös egymásba oldódásával,
Zuhanásával, egymásba lövellve
Szerelmet, szavakat, jövőndőt;
Egymásba veszve. Ez a teremtés.
Ennek még van némi esélye.
Pontosabban: csak ennek van már.